

Forfatter: Palladius, Peder

Titel: Peder Palladius' Danske Skrifter

Citation: Palladius, Peder: "Peder Palladius' Danske Skrifter", i Palladius, Peder: *Peder Palladius' Danske Skrifter*, udg. af Lis Jacobsen , H.H. Thiele, 1911-1926, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-palladius02val-shoot-idm139771560841424.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Peder Palladius' Danske Skrifter

Forkast mig icke fra dit Ansigt/ oc tag icke din hellig Aand fra mig.

See min Gud/ min HERre/ ieg staa faar dit Ansigt/ at ieg kand faa Barmhiertighed/ Jeg staa faar din Miskundelighed/ oc bider effter din Naadelig suar. || Forskyud mig icke fra dit Naadts Ansigt. Huo haffuer nogen tid hafft tilfluct til dig/ oc er bleffuen beskemmet? Huo haffuer nogen tid bancket paa din dør/ oc bedet faar dit Ansigt/ oc er icke bleffuen bøn hørt? Sandelige ved din offuerflødige Naade/ offuergaar du alle Menniskis fortieniste oc bøn/ Oc du giffuer mere/ end Mennisken tør bede eller begere. Fra verdsens begyndelse er det icke hørt/ at du haffuer forskut it Menniske fra dit Ansigt/ som haffuer bedet dig met aluorlighed/ Skulde ieg nu min Gud vere den første/ som du skulde forskiude fra dit Ansigt? Vilt du nu begynde din vrede met mig? || Vilt du aldri spare oc vere Barmhiertig? Det vere langt fra/ Den Hedniske Quinde vaar saare bedrøffuit/ Hun fulde effter din kære Søn Christum oc robte effter hannem oc sagde. O HERre Davids Søn/ forbarme dig offuer mig/ Thi min Daatter plaffuis ilde aff Dieffuelen/ Men hand suarede hende icke it ord/ Hun loed icke aff/ saa at hun ocsaa beuegede hans Discipler til medynck oc de 188 bade for hende oc sagde: HERRE lad hende dog gaa fra dig/ Thi hun rober effter oss/ Huad suarede hand sine Discipler? Jeg er vdsent sagde hand/ aleniste til de fortabte Faar aff Israeis huss/ Huad skulde || den arme Quinde her gøre? Skulde hun falde i Mishaab? Ingelunde/ hun trøstede sig end nu met Guds miskundhed/ kom oc falt ned faar hannem oc sagde/ HERre hielp mig/ hand suarede hende oc sagde/ Det er icke smuckt at mand tager brød fra Børn oc kaster faar Hunde fom hand vilde saa sige/ Vig fra mig Quinde/ I Cananeiske Folck ere Hunde/ wrene Folck/ affgudiske Menntske/ Guds gaffue oc Naade hører icke eder til/ det er icke ret at ieg skal tage dem fra Jøderne som tilbede den sande Gud/ oc giffue dem hundene det ere de affgudiske Hedninge som tilbede dieffuelen. Huad vilt du nu gøre || du arme Quinde/ vilt du aflade? See HERren er vred/ oc haffuer beskemmet dig/ Oc icke alene dig/ men ocsaa alle Hedninge/ Ja HERRE/ Huo kunde bestaa for saadant it suar? Huo vilde icke forferdis? Huo vilde icke dømme dig at vere en Tyran? Alligeuel henger denne Quinde ved/ oc bliffuer varactig wdi hendis bøn/ Falder icke i Mishaab/ Ja hun opøser nu først it Haab/ tager Christi Ord til tacke/ er icke vred/ men ydmyger sig faar HERren oc siger. Ja HERre det er sant men dog æde de smaa hunde de smuler/ som falde aff deris HERRis bord/ som hun vilde saa sige/ Jeg beder icke om brød/ ieg spør icke heller effter || dine Børns gaffue oc Naade. Thi ieg er en hund/ ieg beder icke wden aleniste om smulerne/ som falde aff dine Børns bord. Jeg vnder dem vel aff hiertit/ at de mette sig met dine vnderlige gerninger predicken oc Naade/ min bøn er/ at ieg maatte nyde den aller ringste Naade/ paa det/ at min daatter maatte bliffue befrijd fra dieffuelen. Thi de smaa Hunde æde oc saa aff smulerne/ som falde aff deris HERRis bord. See min Gud huilcken stor Tro/ huilcken sterck tillid/ huilcken ydmyghed/ som er icke hørt tilforne/ at ocsaa Christus er icke mere vred/ men gleder sig aff hendis Tro/ oc vndrer oc siger. O Quinde || din Tro er stor/ dig ske lige som du vilt/ Oc hendis daatter bleff sund/ i samme stunde. Huor faar ere disse ting screffne 189 min Gud wden aleniste der faar/ at wi skulle lære der aff/ at haabe oc tro paa dig/ oc at wi aluorlige oc met ydmyghed henge ved i vor bøn/ anseendes at du haffuer sagt at du vilt bønføre oss. Ja Himmerigis rige lider vold/ oc de som gøre vold riffue det til dennem/ Men huad der er screffuit/ det er screffuit oss til lærdom/ at wi kunde haffue haab aff Scrifften ved taalmodighed/ oc trøst.

Der faar forskiud mig nu icke HERre/ fra dit Ansigt/ mig som staa dag oc nat faar dit Ansigt hyler oc greder || icke at du skalt fri mig fra dieffuelsens legemlige plager/ men at du vilde fri min Siæl/ fra den helffuedis Satans aandelig vold/ Stød mig icke fra dig/ min Gud/ Thi ieg haaber aleniste paa dig/ min hielp er aleniste hoss dig/ De haffue alle giffuit mig offuer/ mine Brødre oc venner haffue forladet mig/ ia mit eget kød er imod mig/ Jeg haffuer ingen hielp/ wden aleniste i dig/ Der faar forskiud mig icke fra dit Ansigt/ Oc tag icke den Hellig Aand fra mig/ Ingen kand kalde Jesum en HERRE/ wden ved den Hellig Aand/ Naar ieg paakalder min HERRE Ihesum/ da gør ieg det ved den Hellig Aand/ || naar ieg angrer oc begreder mine fremfarne Synder/ oc beder Naade aff dig min Gud/ da gør ieg oc det formiddelst den hellig Aand/ der faar beder ieg dig min fromme Gud/ tag icke den hellig Aand fra mig/ Men skicke det saa/ at hand er hoss mig/ oc at hand boer hoss mig/ at hand beder oc arbeyder met mig. Thi wi vide icke huad wi skulle bede/ som det sig bør/ Men Aanden beder veldige for oss met wsigelige sucker/ oc tage icke denne din hellig Aand fra mig/ Men beskick det saa/ at hand staa met mig i arbeyde/ at hand lærer mig at bede/ oc henge ved/ i min bøn oc gredende taare/ oc bide der effter/ paa || det at ieg kand endelige finde Naade hoss dig/ oc maatte saa tiene dig alle mine liffsdage.